

1101. szám.
1879. Septemb. 21.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XII. évfolyam.

Mikor urambátyám majd megveszett.

Igaz történet írta. *Kripák.*

Mi nemes városunk közházának kapuja mellett, egy lombos ákácza árnyékában, a kerítés falhoz támasztva nyújtózkodik a szakálszárító pad; azért nevezték el pedig borotválkozó polgártársaink ezen padot szakálszárítónak mert a helybeli szakállos intelligencia ezen üldögélve, vagy előtte ácsorogva szokta megvitatni a bel- és külügyi politikát, változatossá tévén a vitatkozást imitt amott betoldott helybeli emberszolással. Maga az intelligencia e padot »közvélemény padjának« nevezi. Az igaz arra, hogy e nevet megérdemelje elég nyilvános helyen van, — szemközt lévén a piacczal, hol kacziás menyecskék ártatlan kacziársággal pergetik ujjukon az utcaajtó-kulcsot, mely pantomimica artikulált beszédre fordítva azt jelenthetné: »nincs otthon az embör.«

Egyik másik tekintetes ur beleunván a politika rejteklőkjainak nyitogatásába, egy kis szemfordulás után elosont egy-egy biztosan

nyitó fényes kulcs után. Hiszen, kivált hetivásárkor annyian vagyunk ott, hogyha egy-kettő eltűnik is közülünk, ki venné azt észre! Annyi ott néha a kaputrókos, mint az eresztéshez közel levő kaptár száján a raj; meg is mondta egy a városi képviselő testületbe pártszempontból meg nem választott lakostársunk: »Bizony, kicsiny ez a kaptár, — t. i: a városháza — ekkora rakás herének!«

Ezen nevezetes pad volt színhelye boldog emlékü urambátyám elbeszéléseinek, folytonos derűtségben tartatván általuk a jelenlevő publikumnak az a része, mely a közbeszurt kaján satyrikus vágásokat nem vette magára; a sértettek dörögve eloldalogtak, a többiek pedig — míg rájuk is nem került a sor, — nagyokat nevettek az elfüstöltek rovására. De hogy urambátyám, kinek az anekdota mondás volt legfőbb élvezete, — teljesen el ne vadítsa magát a hallgató közönséget, s kiengesztelje a duzzogókat, néha saját gyengeségeit is csak

olyan csipős mártásban találta föl, mint a másokét; példa erre a következő történet, melynek előadását bizzuk ő rá magára.

»Én azt mondom az uraknak, hogy nem is okos ember a ki nem hypochondrikus. Engem már csak okos embernek tartanak az urak, — kivált szemtől-szembe, — s én nem röstellem hogy hypochondriakus vagyok; az urak is azok, csak hogy nem vallják be pedig kár, — mert ez okos embernek való nyavalya!

Hallgassák meg, mi történt velem, mikor a többek közt egyszer Hegyesre utaztam forsponti alkalmatlanságon. — A magam csézája elé volt négy vakaratlan, bogáncsos farku mokány ló fogva. A két elsőt, a csáson ülve kötőfékszárón hajtotta a gazdája; — mokány görhes hátára alkalmazván kétrét hajtott subáját, hogy annak minéműsége által törődést ne szenvedjen. Szokásom szerint velem volt az a messzehordó Sollingen féle duplapuskám, meg az a híres Tirász nevű vizslám. — Nem volt olyan puska, de még olyan kutya sem a két víz között. Hiszen a Tirász olyan okos volt, hogy B-re tanácsbelínek kérték tőlem; mert abban az időben még az a nemes község az övéhez hasonló nevelésű bennszülött polgártárral nem dicsekedhetett; nem is említve, hogy az egész községben mégcsak nem is konyított senki a németzóhoz: Tirász pedig egész dressuráját ezen a mivelten nyelven szerezvén, anyanyelvűként értette.

A mint ilyen paradéval porverő porszakálásban koczogunk, — egy kicsit elmorfondiroztam. Egyszerre iszonyu csaholás vitás vonítás térít magamhoz . . . hát mit látok?! . . . Képzeljék az urak: a szegény Tirászt valami természeti gyengeség kényszerítette suttyomban leszökni a kocsiról; épen az országút mellett legettett egy akasztófáraló juhász, ennek mind a nyolcz komondora nekiesett, hentergették, marták, visitoztatták! . . . kapom ám a Sollingent, közédurrantok a kutyaomolyagnak, három ott maradt; pedig lehetnek ugy kétszáz lépésre. Szegény Tirász az öliben hozta a hátulját; ugy kellett a kocsiba felsegíteni; — szükölt, vinnyogott, — hol magát, hol simogató kezemet nyalta. A hunczfut juhász is szaladt

ám, hitta a kutyáit; már épen szidni akartam, mikor kalap levéve nagy alázatosan mondja:

»Köszönöm tekintetős uram, hogy agyon tetszött lünyi, mer egy veszött vót köztik.

»Hüh az anticresthomáthiádat; az én kutyámat is megmarta! . . . Hüttich Tirász! Kuss! — Ne nyalogass! . . . Legdik! . . . Megállj akasztófára való! . . . Kuss Tirász! . . . Hüttik!« . . .

»No meg is veszedik a kilenczennapra!«

»Aló marrs hinunter!« . . . kapom a puskát, — durr! — lövöm a Tirászt mausztott.

»Jóbb is vót agyonlünyi. De tekintetős uram is siessön ám a veszött doktorhó, mer láttam hogy mögyzata a kezit, abbu peig nem jó lössz!«

»Hü, az anticresthomáthiáját! . . . Hajts . . . hajts! se ostort, se lovat ne kimélj, . . . Dupla borralaló! . . . Csak lóhalálába! . . . Még rajtam is kiüt! . . . Szinte kapkodhatnékom van! . . . Hajts, mert belétek duplázok!« . . .

Erre a biztatásra a két forspontos. az ostornyéllel — sihé-puhé — dolgozta két oldalról a mokányokat, s ugy megrántották a csézát, hogy a kalap is kiesett a fejemből! — Oda se neki! . . . Hajts! Ekkor meg a lovon ülő alól a nagy hepegő kalapérozásban kiesett a suba! Meg akart állni, hogy fölvegye.

»Meg ne állj, mert lelélek!«

»De a subám . . .

»Mi volt az ára?«

»Negyven váltó forint!«

»Megadom, megadom, csak hajts! . . .

Egészen odalettem, a nap égetve sütötte kalaptalan fejemet, a kiabálásban a torkom kiszáradt, zugott a fülem, lüktetett az agyvelőm, zöld karikát hányt a szemem . . . Amint egy utszéli pocsolya mellett elszaladtunk, megcsillant mellettem a víz, majd elkaffantottam magamat.

Végre valahára beértünk a városba.

»Egyenesen a megyei doktorhoz hajts!« Az jó barátom is, sogorom is, tudományos ember is, — majd csak segít rajtam! — Ugy ki voltam kelve az ábrázatomból, hogy a mint meglátott ijedten rámborulva elkiáltotta magát.

»Az Isten szerelméért, mi lelte kendet?«
 »Közel ne jöjjön kend, mert megmarom.«
 »Nem veszett meg kend?«
 »Még tán nem, de mindjárt, ha kend édes kedves sógorom nem segít rajtam . . Oh jaj! Végem van! . . . Brr! Kaff . . . hakk. — látja kend, már kezdődik! . . .

»No nem kell bolondozni; hát mi a baj? Elmondtam neki hogyan jártam. — Megtapogatta a pulzusomat. S az almáriomból egy üveget vett ki.

»No csak csillapodjék kend! Mosogassa a kezefejét evvel az aetherrel. Magam megyek a patikába az orvoságot csináltatni.«

Mig a kalapját, pálczáját szedte vedte, mindig beszélt, látszott rajta, hogy meg van ijedve.

»Lássa, kend csufolt hogy angolul tanultam; pedig most bezzeg hasznát veszem. Nézzé kend ezt a könyvet, az a híres Dr. Dzsák Liár * az angol királyné első orvosa írta; most találta fel a veszettség csalhatatlan gyógyítását; háromszor megmaratta magát készakarva; mind a háromszor ki is kurálta magát; most annyi kutyabaja sincs hogy ezt a könyvet írta e! Csak nincs párja az anglusnak! . . . Hallgassa kend majd elolvasom mit ír . . .

»El ne kezdje kend azt a vizen járó ánglius nyelvet, mert mindjárt kiüt rajtam a veszettség! Szaladjon kend, hozza az orvoságot!«

»Megyek, — hanem drága ám!«

»Nem kell vele gondolni . . . ha kétezer frt. is.«

»Annyi nincs. Mig odaleszek, szagolgassa kend ezt ni.«

Egy üveget nyomott az orrom alá, majd hanyatestem a belőle kiömlő büztől! A parádi csevicsze forrás ehez képest rezédás ibolyás rozsás parfume; de azért szagoltam hűségesen; annyira, hogy mire a doctor visszajött, ajtót ablakot kikeltet nyitni, mert nem állhatta a büzt. — Én meg tartottam hűségesen az orrom alá az üveget, s prüsszentettem akkorákat, hogy a kinyitott ablak becsukódott.

»Hagyja kend már el, — elég volt abból.

Miért nem dugta be az üveget, hiszen elmegy így az ereje annak a szernek!«

»No nekem meg az eszem megy el tőle.«
 Trrissz! . . . Prissz! . . . Áhü-Trrüssz!«

»Nem tesz semmit, ne gondoljon vele. — megakadályozza az agyvérterlődést.«

»Trrissz — Prrüssz!!!

»Itt az orvoság!«

»Tyühüü prrüssz«!!!

»Fujja kend ki az orrát, azután ide hallgasson. — Ebben az iskátulában van 184 pilula. Ezeket fertályóránként kell beszedni; még pedig: az első fertály órában 4-et, — a másodikban 8-at, — azután 16-ot, — azután 32-tőt, — azután 64-et: itt megfordulunk ismét 32-re, 16-ra, — 8-ra, — végre 4-en végezzük; ha ennyi nem használ, repetáljuk.«

Kinyitottam a skatulyát, hát akkora pilulák voltak benne, mintegy biciczojás, még pedig fahej porba keverve.

»Nem birom én ezeket szárazon lenyelni!«

»Hát ki mondja hogy szárazon nyeltesse kend? — Egy korty tokaji asszu leviszi.«

»De ha én abban az arithmetikai progresszióban nyelem a tokajit, mint a pilulákat, akkor —«

»Ha be nem veszi kend meg vesz kend.«

»No hát beveszem. — Van még két ferslág tokajim, nem bánom ha mind utánna megy is!«

»Most jöjjön kend haza; megkezdjük a kurát.«

Hazaérve fölhozattam az egyik ferslág tokajit; a doktor mindjárt kiczuppantotta két üvegből a dugót! jót huzott belőlök.

»No ez jó lesz!«

»Elhiszem, hiszen elfer.« (1811-iki)

»No csinálja kend. Egy pilula: egy korty. No ugy-e leviszi.«?

Akkorákat nyeltem, mint a golya a kecskebékából.

»Most feküdjék kend le: itt maradok egy pár óráig observálni a kurát. — Forduljon kend befelé,«

Minden bajom mellett is arra gondoltam, hogy nekem most azért kell befelé fordulva feküdnöm, hogy a doktor nemcsak a kurát, de a tokajit is observálhatta. Elkezdte az orvosság hatását magyarázni; azután járkált fel alá, míg egyszer füttyülni kezdett! mikor a 32-től bevételten átestünk, én is acompagniroztam neki, de már a 64-estől — egy kicsit danolni próbálva szépen elaludtam.

A doctor másnap korán nálam volt, és segített még a megmaradt pilulát beszedni, úgy hogy a ferslág tokajiból alig maradt egy pár üveggel. — Az is igaz, hogy én a következő reggelre minden bajomat elfelejtettem.

»No az Isten áldja meg kendet; írja kend meg annak Dsegg Liárdnak*), hogy nem tartom charlatánnak. Hanem szó ami szó, mintha egy kicsit megfeküdt volna a gyomromat ez az orvosság.«

»Az majd elmulik; csakhogy használt!«

»Megyek is a patikába, kifizetem rögtön.«

Jó summa pénzt tettem a bugyelárisba.

»No, domine patyikás, mit fizetek az orvosságért?«

»Használt-e, kérem alássan?«

»Nagyszerű. Teljesen meggyógyított.«

»Örülök. Hanem a doktor urnak is párját kell ám keresni.«

»Az igaz, csupán az ő tudományának köszönhetem.

»Ritka ember kérem alássan.« —

No, gondoltam, azért himel hámol ez a méregkeverő, hogy jó busásan megfizessem.

»De hát mit fizetek?«

»Oh — kérem, — semmit.«

»No az absurdum! Ajándékot nem fogadok el, de meg mondta is a doktor hogy drága lesz az orvosság, mert anglius találmány. — Csak taxálja azt a recipét.«

A patyikus keresgél a recipék közt, azután egyet megnéz, s kinosan kinyögi.

»Két váltó garas, — kérem alássam.«

»Absurdum; hadd lám azt a recipét.«

»Tessék.« A patyikus meg kiszökött az ajtón. Olvasom, hát magyarul van.

Rp.

Két font cseléd-kenyérbélből.

pilula nro. 184.

hintsd be fahéjporral.

signáld: Rendelet szerint.

Dr. B.

»Megállj borbé, — bolonddá tettél, hanem majd meg cselédkenyérbelezlek én!« Ekkor betoppan a doctor.

»Hát kend az ántikrr.« —

»Csak lassan! . . . Ha én kendnek tegnap előtt okosan beszélek, és orvosságot nem rendelek, megvesz kend hypochondriából, most meggyógyult kend persváziából, mert amugy sem volt semmi baja. — Utánna jártam ajuhász-kutya veszettségének is. Az sem igaz. A juhász csak azért hazudott, hogy a maga vizsláját is agyonlője kend mert azoknak a komondoroknak darabját nem adta volna tiz ürüért.«

»Sosem leszek olyan kutyám mint a Tirász, Beleduplázok abba a hunczfut birkalopóba.

»Az akkor leszek. — Maradt-é még abból a tokajiból?«

»Maradt hát.«

»No hijjon kend meg bennünket; ígyuk meg a kura áldomását.«

»Nem bánom, de fogadják meg szentül, hogy nem szolnak erről a dologról senkinek.«

Megfogadták, meg is ittunk még négy üveg tokajit; harmadnapra pedig a megyegyűlésen mindenki gratulált, hogy meg nem veszttem.

A forspontos is megkapta a negyvenforintot, pedig egy hét múlva a suba is megkerült.

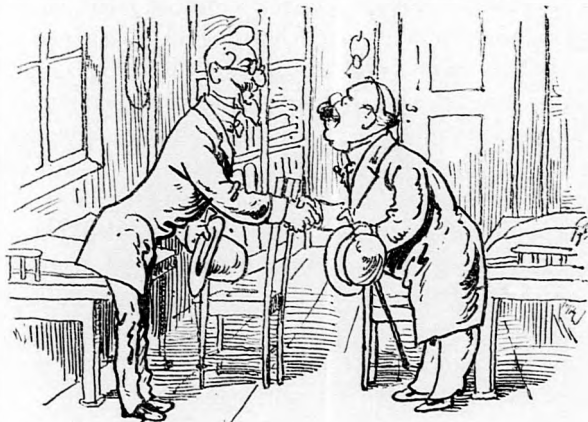
*) Veres deres.

A JÓ KOLLEGÁK.

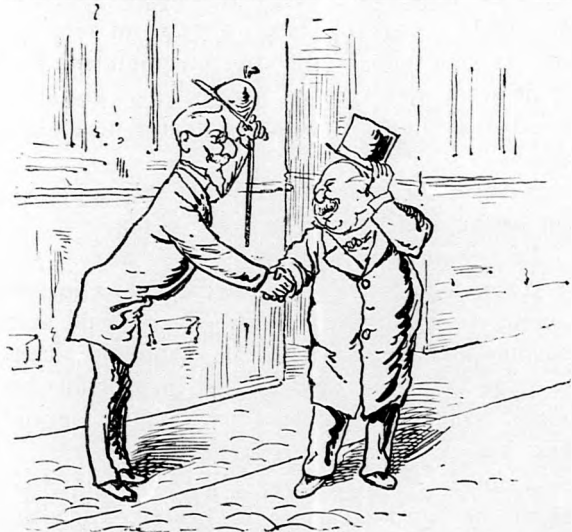
(S. P. t—ből.)

Tafota és Pafota számtisztek a rettenetes pénzügyminiszteriumban.

Ugyanabban az ügyosztályban, ugyanabban a fontos hivatali munkakörben, kétségkívül minden napidíjnak lelki szemei előtt hiu ábrándképen lebegő ugyanazon rangban, és egészen bizonyosan a hónap végéig sohasem tartó ugyanazon szerény havi fizetés mellett — jegyeznek, iktatnak és lajstromoznak mindennap szédületes pénzüsszegekről szóló számtételeket roppant könyvekbe, ekkorig soha semmi által meg nem zavart kollégialis egyetértésben; nyájasan szóritva egymással

minden reggel kezét a hivatalos órák kezdetekor,

és délután a hivatalos órák végeztekor, de rend-

szert, a hivatalos végezni valók annak rendjelmódja szerint való elvégezése érdekében barát-

ságosan hátat fordítva egymásnak.

Az idei tavasz nagy változást idézett elő a két kolléga annyi idő óta egyenlő sorsában.

Hogy mind magához a tavaszhoz, tekintélyes költők szerint az egyetlen költői évszakhoz; mind pedig magához az említett változást előidéző költői eseményhez méltólag fejezzük ki magunkat: igazán lehetetlen szerencsésebb formában előadnunk a dolgot, mint ha — nálunk sokkal különb íróinkkal szólva — azt mondjuk, hogy Tafotához ezen a tavaszon berepült

a szerencse, a feleségére örökségképen szállt nagyszerű svábhegyi nyaralónak a képében.

Ugyis belesülnék, hát meg sem kísérlem a Tafota keblében e váratlan szerencse által fakasztott elragadtatás méltó leírását. Épen olyan eredményre való bizonyos kilátásomnál fogva nem ecsetelem a kollegája hallatlan szerencséjének megtudtára — és még azután is mindegyre — Pafota kebléből visszatartatlanul elő-előtörő titkos, de titkolni bizony nem igen birt sohajtásokat sem, melyeket azonban legalább ezennel konstatálok.

De azt már határozottan lehetetlenség megemlítés nélkül hagyynom, hogy Tafotát — ki hitte volna — a nyaraló öröklése óta megszállta az elbizakodás ördöge, vagy talán a nagyság átka (nem tudom, hogyan lenne mondva szebben.)

Meghitta a nyár folytában a nyaralóba egy-egy vasárnapra a számtanácsos urat kétszer, meghitta a titkár urat is egyszer, de Pafotát, a régi kollegát, nem hitta meg egyszersem.

Próbálja meg aki tudja, de én nem tudom lefösteni mit érzett szükségképen Pafota. És ha csakugyan megpróbálta volna valaki Pafota elkecseregett érzelmei leírását, — ugyan fölsült volna avval, mert megmutatta az idő, hogy azok az elkecseregett érzelmek teljességgel jogosulatlanok voltak.

Tafota kebléből nem halt ki a kollegiálitás érzete, amint Pafota már-már bizonyosra kezdte venni.

Tafotában elevenen élt annak tudata, hogy mivel tartozik a kollegiálitásnak; határozottan tudta ő, hogy szent kötelessége Pafotát és családját legalább egy vasárnapra meghíni a svábhegyi nyaralóba — (amit különben Pafota, amint a legeslegelső pillanatban határozottan föltette magában, soha egyetlenegy betűvel sem hozott szóba előtte), — és őszintén szeretett volna eleget tenni e szent kötelességnek, ha a felesége kézzelfoghatólag meg nem győzte volna róla már régen, hogy ilyesmi merőben lehetetlen. Hogy azt a hegyesorrú Pafotánét, aki azt beszélte egyszer valakinek magáról, hogy nála, Tafotánénál, három esztendővel fiatalabb: ő, Tafotáné, magához invitálja a svábhegyi nyaralójába, a merőben lehetetlen.

Ilyen lehetetlenséggel szemben aztán persze hogy hiába való minden emberi küzdelem. Tafota egyébiránt meg volt győződve felőle, hogy ő

már emberfölötti küzdelmet is megkísérlet e részben, hanem be kellett látnia, hogy az ellen az erősség ellen, amely mögé a felesége magát sáncolta, minden roham csak fejfel való fálnak-menetel, és minden ágyuzás csak hasztalan puskapor-pocsékolás, mert ami lehetetlen hát lehetetlen.

Már vége felé járt a nyár, s mindennap azt hitte, hogy a föld alá kell sülyednie szégyellettében Pafota előtt.

Hát ennek mit kellett kiállnia otthon a Tafoták svábhegyi villája miatt! Hányféle elmefuttatást kellett mindennap — de kiváltképen szombat esténként — hallania arról a gyönyörűséges huszesztendei kollegaságról, amelyből még csak egy vasárnapi »zöldbe-invitalás« sem kerül ki!

Szegény Pafota, reszkdett a szombatoktól, és augusztus hónap utolsó szombat-délutánján egyáltalában nem is mert hazamenni másképen a hivatalból, mint avval az égbekiáltó hazugsággal, hogy: no feleség, holnapra meghitt bennünket Tafota a svábhegyi villájukba ebédre, (mindig mondtam én neked, hogy ne bánts te azt a Tafotát!) de hogyan fogadhattam volna én el a meghívást, mikor nézd, délután egyszercsak kilelt a hideg, és még most is ráz, (nem kellett tetetnie a reszketést), és bizonyosan tudom, hogy holnap is rázni fog egész nap. És kész volt a szomorú komédia végigjátszása végett másnap ágyban maradni és bodza herbatét inni egésznap.

Pafotáné tehát el volt hallgattatva, ki volt a kezeiből csavarva a fegyver — egy hétre, a legközelebbi szombatig. Hogy azután mi történik majd, ezt nem tudta bizonyosan megmondani Pafota, de arról már egészen határozottan tisztában volt magával, hogy ő azt a szombatot nem fogja túlélni.

Evvel a meggyőződéssel jelent meg a hivatalában hétfőn, s azután is az egész héten.

De uramfia, mi történik.

Azon a bizonyos szombatnapon, a melyet az immáron csakugyan elviselhetlenné vált környölállásoknál fogva az utolsó szombatul tűzött ki a maga számára, úgy délfelé megjelenik ám Tafoták svábhegyi majorosa a hivatalban, levelet hozva Tafota számára a feleségétől.

Tafota a majoros távozta után — mint hajdanában, ha egy kis barátságos beszélgetést akart kezdeni Pafota kollegával — megfordul a székén

és ünnepélyes érzelmektől elfogódott hangon tudatja kedves kollegájával, hogy egy kis barátságos mondani valója volna.

Azután pedig, amint kedves kollegája szintén így feléje fordult a maga székén, a még mindig tartó ünnepélyes érzelmektől fojtogattatva, — utalva feleségének épen most kapott levelére, — annak rendje-módja szerint meghíja kedves kollegáját és családját maga és felesége nevében másnapra, azaz vasárnapra, svábhegyi nyaralójukba ebédre.

Pafota, tekintve, hogy miféle vélekedést táplált ő egy hét óta a mai szombatnap felől, úgy fogadta e meghívást, mint főnálló statárium idejében terhelő körülmények szerencsétlen egybetalálkozásából rábizonyodott rablógyilkosság miatt halálra ítélt ártatlan vándorlőlegény az utolsó pillanatban érkező megkegyelmezést, kit azonfölül a siralomházból egyenest czéhmesternek visznek.

Megköszönte a kitüntetést, teljesen fölfogta, hogy mily megtiszteltetés rejlik abban egész családjára nézve, s megígérte, hogy hacsak valami rendkívüli akadály nem jő közbe, ami egyébiránt nem hiszi, hogy jöhessen közbe, meg fognak jelenni a meghívás értelmében.

Tafota még azt is közlé kedves kollegájával, hogy majd eléjük küldi kocsival a majorost, azt a jóra való embert aki az imént itt volt, s aki az alagutnál fog várakozni a tisztelt társaságra, reggeli kilenc órákor.

Nehogy pedig akárki is azt gondolhassa, hogy valami boszorkányságnak kellett történni a dologban, sietünk kijelenteni, hogy a Tafotánétól egyszerre ilyen váratlanul érkezett meghívásnak egészen természetes magyarázata van.

A kedves asszonyság ugyanis ma reggel sétaközben találkozáván Kóficz ügyvédnével, ki egy svábhegyi ismerőse látogatására jött, attól különféle nevezetes újságokat hallott a városban lakó ismerősök felől, s egyebek közt azt is, hogy Pafotáné mostanában olyan különös formájú frizurával jár, hogy valóságos figura.

Mi volt tehát természetesebb annál, hogy minél előbb látni kívánta azt a nevezetes frizurát, hogy kedvére kigyönyörködhessen magát benne. És volt-e ennek egyszerűbb módja, mint hogy egyszerűben befuttatta a majorost Tafotához a maga helyén már említve volt invitáló-levéllal, amely Tafotát egyszerre a legboldogabb pénzügyminiszteri számtisztté tette a Magyar királyság országaiban s amelynek sivatag pusztá talajából hirtelen felszökkenő forrásként üditő tartalma (rendszerint csakis igazi tündérmesékben előfordulni szokott váratlan szerencsés fordulattal egyszerre egészen kellemetes tájékoknak terelvén a szemlátomást egyenest a pokol fenekének tartó eseményeink folyamatát) hogy a bizonyos halál torkából mentette meg egy másik pénzügyminiszteriumi számtisztjét az államnak, azt fölösleges mondanunk.

De azt már nem lenne fölösleges elmondanunk, hogy milyen magasztos diadalérettel ment aztán haza Pafota ma délután a hivatalból, — csak értenénk hozzá!

De nem értünk a vasaláshoz és a ruhafodor kunkorításához sem, és ezért nem is vagyunk képesek fölfogni, annál kevésbé leírni, hogy milyen nagyszerűségek lettek Pafotaéknál haladéktalanul tüzzel-vassal munkába véve e téren, s e művészetnek csoda remekeiként végre úgy hajnal felé a vizitszoba támlásszékeire és kanapéjára helyezve: csupa hab, és pusztá lehelettel is tovalebbsíthető költői fuvalom.

Pafotának természetesen az utolsó szava is a volt a feleségéhez, mikor elaludt (ha csakugyan el birt alunni), hogy:

— Mindig mondtam én tenedek, ne bánts
te azt a Tafotát, lelkem!

Azt meg aztán látni kellett, térti ugysem
lehetne, hogy milyen nagyszerűen vették Pafotáék
másnap reggel utjukat a svábhegynek —
elől természetesen Filax.

A család minden tagján félreismerhetlenül
végigömlő nagyszerű ünnepélyességet azonban
egyszerre, úgy a harmadik utca közepetáján, egészen
más de nemkevésbé nagyszerű kifejezés
váltotta föl rajtuk mint a villám; bizonyos vá-
ratlan esemény következtében egyszerre elkiált-
ván magukat:

— Hova lett Filax?!

— Ki merre lát, utána Filaxnak!

— Nem látta valaki Filaxot? — Bocsánat,
nem találkozott az ur Filaxxal? — Hej, rendőr,
nem tud valamit Filaxról? — Hát maga, lelkem

puttonos aszszony? — Filax! Filax! — Nem lopta el valaki Filaxot? — Vajon mért hajthat olyan lóhalálában az a konfortábli?! — Filax! — Nini, nem ez itt a Filax? — Nem járt erre a gyöpmester? — Menybéli szent cherubimok, mi történhetett Filaxxal?!

Filaxxal pedig hát semmi egyéb nem történt mint hogy egy utba esett vendéglő kirakatának — a netalán zöldbe készülő törzsvendégek ittbenmarasztása végett — idejekorán közbámulatra kitett nevezetességei által sziven találta, ott maradt meg sem mozdulva, s szabad csapongást engedve ama különös rögeszméjére alapított ábrándjainak hogy azok kutyának valók..

(Vége következik.)

Jaj, az a Pisti gyerek.

Kmálgatják az ebéd alatt a házi kisasszonyt, hogy egyék; ne szégyelje magát, ha fiatal-ember van is vendégnek.

— *Köszönöm, jóllaktam én már a szagával is!*

— *Ugy, kiált közbe öcsce Pisti, — hát az a csomb a szaga volt, amit ottküin megettél?!*

Korán van még.

Mama. Ugyan leányom mit pörlekedtek annyit a vőlegényeddel? Ha meghallja valaki, még azt hiszi, hogy már férj és feleség vagytok!

Bolt-főirat

Kenyeres András vegyes Vas- porcellános üveges, kereskedése fűszeres.

A HIZELGŐ HASONLATOSSÁG.

Pisti. Nini, az új nevelő bácsinak épen olyan orra van, mint a járási orvos urnak!

Áz új nevelő bácsi. Ah, az rám nézve nagyon hizelgő hasonlatosság.

Linka. Tudja-e a nevelő bácsi, kinek van még olyan orra, mint a járási orvos urnak?

— *Biz én nem tudom.*

— *Hát a járási utibiztos ur sárga vizslájának.*

CSALÁDI ÜGYEK.

— Milliom forgolódós adta! Eresszen már be, házmester! Mióta csöngetek már!

— Mindgyárt, mingyárt! Csak a családi ügyeimet rendezem előbb!

A JÓL MÉRT ÉS A ROSZUL MÉRT TEJ.

Hanzi sváb kamasz minden hajnalban tejet hord a nagyságos asszonynak. Budakesziről. A nagyságos asszonynak az egész világon csak az egy budakeszi tejjel esik igazán jól a kávéja.

— Lásd, Hanzi, ma jól megmérve hoztad a tejet. Mondd meg a mujdernak otthon, hogy mindig ilyen jól mérje. Ma jól tele van a köcsög.

— A mujder mindig így teleméri, kérem alázatosan, csakhogy én az uton le szoktam inni egy tenyérint a tetejéből, ha érzem, hogy beleér az ujjom amint hozom, mert nem szeretem ha beleér. Hanem ma velem jött a Franczi is, hát elfelejtettem leinni, — mármost ehunni, tessék látni, csupa tej is ám mind az öt ujjom!

D a l.

(Kovács József régi poétái verseiből.)

Óh szép zöld rét, néked néked
Van igazán gyönygy Környéked!
Itt a szagos Ibolya
Kelyhét Zephir csókolja;
Te a hajnalt lutskos lepled

Szent gálájában ünnepled,
S pomádés lyányid ennek
Fényére olajt kennek.
E' meg őket rozzsás esti
Fényére, pircsra festi.
Festi, s óh, a Királyok
Szőkása szerint, rájok
A harmat gyöngyöknek deli
Érdemcsillagit tűzdeli,
S kit kit arany kereszttel
Fel cziifrázva eresztel.

Ez az új füvet reggeli
Cseppekkel meg keresztteli.
Keresztteli — s nap költi
Előtt vizét rá tölti.
Ez a dalos filemile
Tábort ágra ülteti le,
S ott Belőlük szent lelki
Hangot énekdegel ki.
A felhőkre s a fekete
Ködre rózsát hinteget e ;
Ettől aranynyrá vál a
Mohos bérczek kőszála.
Ídvez légy hát félistenné
Tévdő bársonyos Istenné!
Jójj! óh jójj fel! én már lak
Helyem pázsitján várlak.

Pázsitra dülék, ez mivel
Bennem szent változást mivel.
Csak csak ez a zöld palást
Nyujt nékem vigasztalást.
Hajdan szívemet Elizám
Tűz mellébe itt fásliázám,
Itt itt te szép viola
Tégy bizonyosságot róla.
Csokját orczámrá mely hozzá
Simult, ő itt kvártélyozá.
Itt itt csöppene rám a
Szájának fű szerzésáma.
A föld legszebb Nymphája itt
Kanyarítottá rám karjait.
Mind ezeknek te buja
Rét légy élő tanuja.

Mind ezektől egy bus eset
Miatt szívem már elesett.
Már én gyöngy Erzsébetem
Többé nem ölhetem,
Már nem látom többé két
Orczája rózsás ékét.
Írigy az ég s ily rettentő
Csapással azért rettent ő.

Mert félt, kincsem! kedves itt
Léted hogy istenesített.
Vajha még egyszer számba nád
Mézű csókod locsantanád
Kincsem! itt a fű közt te
Meg lesz tsak ide jöszte.
Szép rét! rólad soha sem mert
Szívem rozszszül szólni, nem ; mert
Jáva ad itt a pázsi
Fűvének illat gázsi
Itt repdesnek a hajnali
Zephirkék szárnyas angyali.
Adj helyt most is szent Aegis
Fejemnek, lám nem rég is
Édesdeden édesdeden
Nyugodtam zöld szőnyegeden
S pengetvén bús cziiterám
A gyáva hold süte rám.
Itt kesergém oh szép rét! itt
Gyöngy Elizám távol léti
S bús fejem a fű közé
Siralmaid öntözé.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Bajmok. A f. hó 4-iki küldeményből nem használhatunk. A f. hó 12-ikéből kettőt, abban a hitben, hogy nem régiek, kiválasztottunk. — **Budapest.** T. J. köszönjük ; közlünk belőlük. Jövc're is szívesen veszszük. — **Bpest.** S. B. Még nem olvastuk. — **Bp.** M. N. Nem közölhető.

ELŐFIZETÉSI FÖLHIVÁS

az

„ÜSTÖKÖS“-re.

Az új évnegyed közeledtével fölkérjük t. olvasóinkat, hogy az előfizetéseket mielőbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fönakadás történjék.

Az előfizetések — legczélszerűbben postautalvánnyal — az »Athenaeum« kiadó hivatalába küldendők.

Előfizetési ár:

oktobertől—deczember végeig . . 2 frt.

Az „Üstökös“ kiadó-hivatala.

Lap-tulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státiónteza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Különös figyelemre méltó!

A hirneves
dr. FORTI-féle
sebtapasz,

mely rendkívüli
gyógyereje, elválasztó,
erlel s fájdalomt.

csillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosab s egyszersmind
gyökeres gyógyulást eszközöl különmemű bajokban. Egy csomag
ára 50 kr, nagyobb csomagé 1 frt, használati utasítással
együtt postán küldve 20 krral több.

Központi küldeményező raktár Pesten :

TÖRÖK JÓZSEF,

gyógyszerész úrnál
király-utca a 7. szám
Bécsben Pleban F. X. gyógyszerárban, Istvánér 1. sz.
Dr. Girtler F. gyógyszerárban, Freung 7. sz. Herbány G.
gyógyszerárban, Neubau, Kaiserstrasse Nr. 90. — **Grác-
ban:** Nedved A. gyógyszer. a Mur-téren. Továbbá kapható
Budapest: **Pillich F.** udv. gyógyszerárban nagy (3)
korona u. — **Formágyi F.** gyógyszer 3 korona u. 26. sz.
— Ifj. **Dr. Wagner D.** városháztér. — **Schernhoffer K.**
őzv. a »nagy Kristóffoc« czimzett gyógyszer, váci-u. és
a Kristóf-tér sarkán; és id. Dr. Wagner D. gyógyszer. váci-u. 59.
— **Egressy R.** gyógyszer. nádor-u. 2. — **Sztupa Gy.** a
Kalviterén. — **Telkesy J.** udv. gyógyszer. a várban, —
Wlaschek E. gyógyszer. a Krisztina vár. — **Frum J.**
Schwartzmayr K. gyógyszer., viziv. főu. — **Elszdorfer**
G. gyógyszer. Tabánban (Ráczy) főu. — **Alsó-Lendván:** Kiss
B.-nál. — **Aradon** Rozsnyay M. és Schaffer A. gyógyszer.
úrnál. — **Beretytyó-Ujfalun** Sárréthy L. — **Békes-
Csabán:** Varságh B. — **Bihar-Mező-Keresztesben:**
Greczkó. — **Büd-Szent-Mihályon:** Lukács F. — **Debreczenben:**
dr. Róthschnek V. E., Tamássy K. és Götl N. és
Orvényi O. — **Duna-Földváron:** Nádhéra P. — **Egerben:**
Schüttágy J. Kölner Lőr. és Buzáth L. — **Eperjesen:** Isépy
Gy. — **Érsekújvárott:** Conlegner J. — **Gyöngyösön:**
Mersits N. — **Győrött:** Lehner F. — **Husztón:** Keresztes
S. — **Jászberényben:** Teschler E. — **Kaposvárt:**
Kecskesy T. — **Karczagon:** Báthory B. — **Kassán:** Ko-
regtkó A., Wandraschek K., Megay G. és Hegedüs L. — **Kés-
márkon:** Generisch C. A. — **Komáromban:** Grötschel
Zs. és Schmidthauer A. — **Kun-Madarason:** Jung K. —
Léván: Boleman Ede. **Losoncban:** Kirchner D. és Plichta
L. — **Mező-Berényben:** Baranyi N. — **Mező-Turon:**
Borbás J. — **Miskolczon:** Dr. Csáthy, Szabó és Mayer R.
gyógysz. — **M-Szigeten:** Héder L. — **Mitroviczon:** Ker-
stonoschitz A. fiainál. — **N-Kanizsán:** Praeger Béla és Belus
J. — **N-Károlyban:** Sötér J. — **N-Körösön:** Medveczky
Gy. — **N-Szombatban:** Pántotsek R. — **N-Váradon:** Hu-
zella M. és Molnár J. gyógy. — **Nyiregyházán:** Korányi
J., Szopkó Alfred gyógyszer. és Kovács S. — **Pakson:** Ma-
latinszky S. — **Pécsött:** Sipőcz J. — **Pozsonyban:**
Pisztory B. — **Putnokon:** Fekete N. — **Rimaszomban:**
Hamaliár K. — **Rozsnyón:** d. Posch J. gyógyszer. és
Hirsch J. N. — **S-A-Ujhelyen:** Gallik G. és Pintér F. —
Sümegeben: Stamborszky L. — **Szabadkán:** Jók J. — **Szath-
máron:** Bossin J. Dr. Lengyel M. és Böszörményi J. — **Sze-
geden:** Kovács A. — **Sz-Fehérvárott:** Braun J. és Die-
balla Gy. — **Székelyhídon:** Szabó J. — **Szombathelyen:**
Pillich F. — **Tarpán:** Monó J. — **Temesvárott:** Tárcazy
J. és Pap J. — **Técsön:** Ágoston Gy. — **Tisza-Lőkön:**
Pintér P. T. Ujlakon: Rojko G. — **Tokajban:** Dr. Ju-
hász P. — **Ungvárott:** Lám Sándor és Fränkel M. gyógyszer.
Speck J., Peltárszky A. és Krausz A. — **Veszprémben:**
Ferenyzy K. — **Villányon:** Fekete E. — **Zirczen:** Tejfel J.

Erdélyország. Kolozsvártt: Valentini A. Wolf J. és
Biró J. — **Brassón:** Schuster K. L., Gyertyánffy J. és
Verzár. — **M-Vásárhelytt:** Bucher M. — **Segesvártt:**
Id. Misselbacher J. B. — **Szászváros:** Rekert E. K.

Ezen kitünő hatása, nem eléggé ajánlható gyógytápasz készítője.
Forti László. Lakása: Budap., I. k. vár, Nándor-u. 145.

Sérvben szenvedők

bérméniesített levelekre készséggel és d j nélkül kapják a Stur-
zenegger Gottl.-féle különben ártalmatlan altesti sérvkenőcs ki-
merítő használati utasítását **Sturzenegger Gottl.-nál Herisau**
(Svájcz), mely utasításhoz tökéletesen gyógyított számtalan kit-
tünő bizonyítványa és hála levele van mellékelve. — Szétküldés
minden országban. — Egy fazék kenőcs ára 3 frt 20 kr. —
Kapható **Formágyi Fr.** gyógyszerésznél »a szűz Máriaéhoz«
Budapest és **Weiss József-nél** Mohrenapotheke **Bécs**, Tuch-
lauben 27.

A vadászat

kedvelőit figyelmeztetem jöminőségű,
jutányos belőtt **vadász fegyvereimre.**

Kétesövű Lefaucheux fegyver, valódi Ruban-
csövel frt 25, 28, 35. — Kétesövű finomabb damasz-
csövel frt 38, 40, 50, 75. — Kétesövű Lancaster fegyver.
Ruban-csővel frt 35, 40, 45, 50. — Kétesövű finomabb
damaszcsövel frt 55, 60, 70, 75. — Fegyverek csőzok-
nek, frt 6.50. 7.50. — Kétesövű kapszis fegyverek frt 12.50,
15, 18, 20. — Werndl vontesövű ismétlő golyós fegyver,
medve, vadkan, szarvas, nagy vad vadászatra 52 frt. —
Patronok Cal. 16. 12.
Lefaucheux barna száza 1.50, 1.90 frt.
1-ső minőségű zöld száza 2.:0
Lancaster barna száza 1.90, 2.30
1-ső minőségű zöld száza 2.10, 2.50

Töltény-folytások minden caliberű 1 doboz 200-al 40 kr. — Párizsi három-
fölt tartalmazó doboza 65, 85 kr.

U. Nagy vadakra Lefaucheux vagy Lancaster-töltényekbe 5-ös golyók
doboz 90 kr. — **Flobert fegyverek,** társaságban mulatsággal pi-
rosult, nem durranó, golyóval czelloveszethez szobában is, sörét-
tel kisebb madarakra, 12, 14, 16, 20, 26 frt. — **Flobert pisztolyok**
frt 7.50, 10, 12, 14.50. — **Flobert töltények,** 100 db golyós 50 kr.
frt 1.80, sörétes frt 1.50, 2.60. — **Vas czéltáblák** kiugró bohóccsal és
mozsárral 9 frt. **Vontesövű hatlövöttű revolverek** 25 db tölténnyel, sima
5, 7, 9, frt, véssével 6, 8, 10 frt. Finomabb kiállításban 10, 14, 18,
20 frt. — 10 lövöttű revolverek 25-40 frt. — **Angol Bull dog** kis
fajta erős lövésű revolverek 12, 14, 15 frt. — 10 lövöttű biztonsági Lan-
caster revolver-fegyver 56 frt. — **Revolver töltények** 100 db 7 mm. 2 —
9 mm. 2.50, 12 mm. 3.50 frt. — Lancaster revolver töltények 100 db
7 mm. 3.20, 9 mm. 4.50, 12 mm. 5.20.

A vadászat egyéb kellékei. Lefaucheux és Lancaster töltő
készületek 1.50, 2.40 frt. Becsavaró gépek 3.75, 5 frt. Gyutas heille-
zők frt 1, 2.85. — Töltény kivonók 50 kr, frt 1, 1.25. — Tölténnyartó
ővek frt 2, 3.50, 5. — Töltény-táskák kemény sárga angol bőrből frt
8.75, 12 frt. Vadász-táskák, vízhatlan kelmeből, chagrin, borjú és baga-
ria bőrből, frt 3.50, 4.50, 6, 8, 12 frt. nagyok nyulszakkal frt 7.50, 10,
14.50. Léportarak biztonsági fedéllel 1-6 fontnak 2.80-7 frt. —
Vadász-kürtök és jeladó sipók 60 kr., 1, 2, 5, 10 frt. — Kutyanitató
korál nyakravalók frt 1.20, 1.50. — Kutya vezetők zsinórok és láncok
50 kr., 1, 2 frt. Kutya-ostorok frt 1, 3.50. — Ujvárosi agrarozó ostor
4, 10 frt. — **Fegyver-zsákok** 4.50, 12 frt. — Fegyvertokok vagy szekre-
nyek egy és két fegyvernek 15 frt. — **Vadász-zsákok,** bot gramant is
használhatók frt 4.20, 6, 10 frt. — **Berendezett pisztolyok** 3, 5, 8
üvegnek frt 9, 10.50, 13.50. — **Vadász tulpló sapkák** 1 fit, posztóból zöldre
beszve frt 1.70.

Vadász-disztárgyak természetű szarvas, őz, róka, vaddisznó
és egyéb állatfejek egész és fél nagyságban, 4.50, 7, 9, 15, 40 frt.
Lovagló eszközök. Angol nyergek disznóbőrből frt 15, 20, 25,
35. — Angol kantárook frt 4.80, 8.50. Kengyelvas zsijjak frt 2.50, 3.60.
Kengyelvasok frt 1.60, 2.50; zablak frt 1.80, 3.50; trenzló 50 kr.,
1 fit; kötőfekek frt 2.50; sarkantyúk 80 kr., felesatolható 2 fit; rhino-
ceros lovagló-intezeti vesszők 70 kr, frt 1.20, 2.50; lómértékek 90 kr:
rugany ló-labmentők frt 2.25; istálló lámpások erős dombornü ávegél
oknak, tuzentes frt 1.70, 2.40, 2.90. — Lovaglású gamaschnik rugany,
frt 3.50, fekete és sárga bőrből frt 4.50, 7.50.

GUMI az ösmert párizsi ezikkék személyes oltalomra, házi szükségletre
és betegék ápolására. — **Vízmentes eső oltónyok** mind a két
oldalon hordhatók, ujakkal és fejfedővel frt 10, 10.50, 11. —
Bő kocsizó és lovagló köpenyek, erős bélessel frt 14.30, 15.75, 17.25.
Világos és drapszínű kocsizó köpenyek frt 18, 19, 21.

Levélbeni próbamegrendeléshez az uj képes árjegyzék mellé-
kelteik, meg nem felelő tárgyakat vissza vesz

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, Dorottya-
utca 1. szám.